

Shrnutí žaloby podané dne 5. dubna 2005 Komisí Evropských společenství proti Spolkové republice Německo

(Věc C-152/05)

(2005/C 132/33)

(Jednací jazyk: němčina)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 5. dubna 2005 žaloba směřující proti Spolkové republice Německo podaná Komisí Evropských společenství, zastoupenou R. Lyalem a K. Grossem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Komise Evropských společenství navrhuje, aby Soudní dvůr:

1. určil, že Spolková republika Německo tím, že v § 2 odst. 1 větě první zákona o příplatcích na vlastní bydlení [„Eigenheimzulagengesetz“] vylučuje z poskytnutí příplatku na vlastní bydlení osoby neomezeně povinné k dani s objekty umístěnými v jiných členských státech nezávisle na tom, zda tam může být uplatňována srovnatelná podpora, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článků 18, 39 a 43 Smlouvy o ES
2. uložil Spolkové republice Německo náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

Podle názoru Evropské komise vykazuje příplatek na vlastní bydlení poskytovaný německým státem diskriminační rysy. Nárok na poskytnutí příplatku na vlastní bydlení mají v Německu osoby neomezeně povinné k dani, které v Německu nabudou byt nebo dům pro účely bydlení. Osobám v Německu neomezeně povinným k dani, které žijí mimo Německo a chtějí zde nabyt nemovitost pro účely bydlení, oproti tomu příplatek na vlastní bydlení poskytnut není.

Touto německou úpravou jsou znevýhodněny tři skupiny osob: 1. Státní zaměstnanci s bydlištěm v cizině, 2. Přehraniční pracovníci, jejichž příjmy podléhají nejméně z 90 % německé dani z příjmu a 3. Diplomati a úředníci EU pocházející z Německa.

Komise spatřuje v tomto v závislosti na statutu dotčené skupiny osob porušení volného pohybu pracovníků (článek 39 ES), svobody usazování (článek 43 ES) resp. volného pohybu podle článku 18 ES. Všechny konstelace případů vykazují dostatečné znaky vztahu překračujícího hranice, takže je odůvodněna použitelnost příslušného ustanovení Smlouvy.

Komise považuje za uplatnitelnou judikaturu Soudního dvora ve věci *Schumacker* (C-279/93). Každý, kdo je v Německu osobou neomezeně povinnou k dani, kdo tedy své celosvětové příjmy zdaňuje zásadně v Německu a podílí se tak na financování

vání německé společnosti, musí mít ve stejné míře prospěch ze zvýhodnění financovaných daněmi jako ten, kdo na území trvale žije. Musí být zabráněno tomu, že dotyční nemohou využívat výhod souvisejících s jejich osobní situací ve státě, kde mají bydliště ani ve státě, kde vykonávají svou činnost.

V praxi je málo pravděpodobné, že osoba v Německu neomezeně povinná k dani je současně osobou neomezeně povinnou k dani v jiném státě. Tato výjimečná situace může mít na zřeteli to, že kumulace německého příplatku na vlastní bydlení a jiné srovnatelné zahraniční podpory je zakázána.

Omezení příplatku na vlastní bydlení na objekty umístěné v Německu není opodstatněné. Bytová situace v Německu by mohla být také zlepšena, pokud by například přehraniční pracovníci namísto toho, aby se odstěhovali do Německa, nabyli vlastnictví k bytu v příhraniční oblasti v cizině. Spolková vláda nedoložila uspokojivě v předběžném řízení, jakému účelu omezení podpory na vlastní území státu v podstatě slouží. I kdyby bylo přípustné, aby členský stát mohl podporovat jen výstavbu bytů na svém území, není německá úprava logicky správná. Jestliže chce totiž Spolková republika podporovat každou formu výstavby bytů v Německu, je nepochopitelné, proč je podpora omezena na osoby, které jsou v Německu neomezeně povinné k dani. Také osoby, jejichž povinnost k dani v Německu je omezena, by mohly nabývat obytné prostory a podporovat tak výstavbu bytů.

Právo Společenství nijak nevyžaduje finanční podporu nabývání bytů sloužících jako přechodné bydliště v jiných členských státech. Stanovení rozsahu podpory přísluší pouze vnitrostátnímu zákonodárci. Jeho volnost úpravy je však omezena základními svobodami stanovenými ve Smlouvě o ES.

Žaloba podaná dne 5. dubna 2005 Komisí Evropských společenství proti Řecké republice

(Věc C-156/05)

(2005/C 132/34)

(Jednací jazyk: řečtina)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 5. dubna 2005 žaloba směřující proti Řecké republice podaná Komisí Evropských společenství zastoupenou Eleni Tserepa-Lacombe a Nicolou Yerrellem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Žalobkyně navrhuje, aby Soudní dvůr:

- určil, že Řecká republika tím, že nepřijala všechny právní a správní předpisy nezbytné k dosažení souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2000/34/ES⁽¹⁾ ze dne 22. června 2000, kterou se mění směrnice Rady 93/104/ES o některých aspektech úpravy pracovní doby se zřetelem k odvětvím a činnostem vyňatým z uvedené směrnice nebo tím, že tyto předpisy nesdělila Komisi, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z této směrnice;
- uložil Řecké republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

Lhůta stanovená pro provedení směrnice uplynula dne 1. srpna 2003.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 195, 1.8.2000, s. 41.

Žaloba podaná dne 6. dubna 2005 Komisí Evropských společenství proti Lucemburskému velkovévodství

(Věc C-159/05)

(2005/C 132/35)

(Jednací jazyk: francouzština)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 6. dubna 2005 žaloba směřující proti Lucemburskému velkovévodství podaná Komisí Evropských společenství zastoupenou D. Maidani, jako zmocněnkyní, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Komise Evropských společenství navrhuje, aby Soudní dvůr:

- určil, že Lucemburské velkovévodství tím, že nepřijalo právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/47/ES ze dne 6. června 2002 o dohodách o finančním zajištění⁽¹⁾ a v každém případě tím, že nesdělilo jejich znění Komisi, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z této směrnice;
- uložil Lucemburskému velkovévodství náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

Lhůta pro provedení směrnice do vnitrostátního právního řádu uplynula dne 27. prosince 2003.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 168, 27.6.2002, s. 43

Žaloba podaná dne 7. dubna 2005 Komisí Evropských společenství proti Italské republice

(Věc C-161/05)

(2005/C 132/36)

(Jednací jazyk: italština)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 7. dubna 2005 žaloba směřující proti Italské republice podaná Komisí Evropských společenství zastoupenou C. Cattabriga, členkou právní služby Komise.

Žalobkyně navrhuje, aby Soudní dvůr:

- určil, že Italská republika tím, že nesdělila údaje stanovené v čl. 15 odst. 4 a čl. 18 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2847/93⁽¹⁾ ze dne 12. října 1993 o zavedení kontrolního režimu pro společnou rybářskou politiku, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z těchto ustanovení;
- uložil Italské republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Článek 15 odst. 4 a čl. 18 odst. 1 nařízení č. 2847/93 ukládají členským státům sdělovat určité údaje Komisi elektronickou cestou a do přesně stanovené lhůty. Italské orgány nesdělily předmětné údaje ve stanovených lhůtách, pokud jde o roky 1999 a 2000. Italská republika tedy porušila povinnost sdělení uloženou výše uvedenými ustanoveními.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 261, 20.10.1993, s. 1.